

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 40

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Σκέψεις ἐπὶ τοῦ θεοῦ κηρύγμα-
τος καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ — Ἡ θρησκευτικὴ κατάστασις
ἐν τῇ σημερινῇ Ἰαπωνίᾳ — Ἀνέκδοτα γράμματα ἐκ τῶν ἀρ-
χείων τῆς ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας ὑπὸ Ἀλεξ. Λαυρῶτου — Βι-
βλιολογία — Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ — Ἁγίων
Μάγκος — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα : «Ἐδαγγελικὰ
διδάγματα».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

**Ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν παθόντων ὁμογε-
νῶν.** — Λίαν φιλοτίμως καὶ ζηλωτῶς ἐξακολου-
θεῖ τὸ φιλάνθρωπον αὐτῆς ἔργον ἐπιτελοῦσα ἡ
πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν παθόντων ὁμο-
γενῶν Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ.
μνητροπολίτου Μιτυλήνης κ. Κυρίλλου, εὐρύ-
νασα ἥδη τὸν κύκλον τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς
διὰ τῆς συστάσεως διαφόρων ὑποεπιτροπῶν. —
Ἡ φιλογενεστάτη κ. Ἐλένη Πουρναρᾶ εἰς τὸ
ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς πρόφρων ὡσαύτως ἐπίκου-
ρος ἐρχομένη ἀπέστειλε τῇ π. δευτέρᾳ εἰς τὰ Πα-
τριαρχεῖα ἀσπρόρρουχα 100 λιρῶν ἀξίας παραγ-
γείλασα τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἐν τῷ ἐν Πέ-
ραν ἐργαστηρίῳ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος
τῶν Κυριῶν. Ἡ τοιῶδε τῷ τρόπῳ γενομένη ἐπι-
κουρία τῆς κ. Ἐλένης Πουρναρᾶ ἐστὶν ἀξία μι-
μήσεως, καθόσον διὰ ταύτης δύο φιλάνθρωπι-
κοὺς σκοποὺς εὐστόχως λίαν ἐξυπηρετήσεν ἡ κ.
Πουρναρᾶ, δύο τάξεις πασχόντων συγχρόνως
εὐεργετήσασα.

Πατριαρχικὰ συλλυπητήρια. — Ἐντολῇ
τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ ἀρχὼν καποκεχαγιάς
Ἀντώνιος βένης Οἰκιάδης μεταβὰς προχθὲς εἰς τὰ
ἐν Γιλδίξ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ὑπέβαλε διὰ
τοῦ ἀρχιγραμματέως ἐξοχωτάτου Ταχσὶν πασᾶ
τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ Ἀνακτι τὰ συλλυπητήρια
τοῦ οἴκου. πατριάρχου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος, ὑψηλοτάτου Βεδρετὶν
ἐφέντη, υἱοῦ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ἧτις καὶ
διεδίδασεν ἀμέσως τὰς αὐτοκρατορικὰς προσρή-
σεις καὶ εὐχαριστίας.

Μνητροπολίτης Μελενίκου. — Τῷ πανιερω-
τάτῳ μνητροπολίτῃ Μελενίκου κ. Ἰωακείμ, αἰτησα-
μένῳ, ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἄδεια ὥπως
ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν πρὸς περίθαλψιν τῆς
παθούσης υἱείας αὐτοῦ.

Μνητροπολίτης Δυρραχίου. — Τῷ ἐν τῇ βα-
σιλευούσῃ ἀπὸ πολλοῦ παρεπιδημοῦντι πανιερω-
τάτῳ μνητροπολίτῃ Δυρραχίου κ. Προκοπίῳ, ἐκθέν-
τι τῇ ἱερᾷ Σύνόδῳ τοὺς λόγους, ὧν ἕνεκα ἀδυνα-
τεῖ εἰσεῖν ἵνα ἐπανακάμῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐ-
τοῦ, ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἐνεκρίθη
ὥπως ἡ ἐνταῦθα διαμονὴ αὐτοῦ παραταθῇ ἐπὶ
ἓνα ἔτι μῆνα.

Μνητροπολίτης Ἡλιουπόλεως. — Τῇ π.
τετάρτῃ ἐπανέκαμψεν ἐξ Ἐπιβατῶν ὁ σεβασμ. μνη-
τροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Ταράσιος, πρόεδρος
τῆς Ἐφορείας τῶν Ἀρχιεργείων Ἐκπαιδευτηρίων.

Μνητροπολίτης Καλλιουπόλεως. — Ἐπανέ-
καμψε τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐκ τῆς ἐπαρχίας

αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερώνυμος ἀναλαβὼν αὐθημερὸν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἐκκλησιαστ. ποινή.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατεδικάσθη εἰς περιορισμὸν ἐν τῇ ἐν Πάτρῳ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Θεολόγου ὁ ἐν τῷ χωρίῳ Γενναδίου τῆς Ρόδου ἱερεὺς Σταῦρος, ἕνεκεν ἀναρμόστου τῷ ἱερῷ αὐτοῦ ἐπαγγέλματι πολιτείας.

Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπή.—Ἀνξίας τῆς περιόδου τριῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, θεοφιλ. ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ, πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Γρηγορίου Κωνσταντινίδου, Μ. ἱεροκέρυκος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ αἰδес. πρεσβυτέρου κ. Νέστορος Σουσιλίδου, ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς προταθέντες ἐξελέγησαν εἰς ἀντικατάστασιν ὁ πανιερώτ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ, σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ὁ θεοφιλέστ. ἐπίσκοπος Συννάδων κ. Εὐγένιος καὶ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Λάσκαρις. Ἡ Ἐπιτροπὴ δι' ἐκθέσεως ὑπέβαλε τὴν ἐκλογὴν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι πρὸς ἐγκρίσιν καὶ ἐπικύρωσιν.

Γάμος πρίγκηπος Ἀνδρέου καὶ πριγκηπίσσης Ἀλίκης.—Ἐπὶ τῷ προσφάτως ἐν τῇ πόλει τῆς Δαρμστάτης γενομένῳ γάμῳ τοῦ Ὑψ. πρίγκηπος Ἀνδρέου, υἱοῦ τῶν Α. Α. Μ. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὁλγας, μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἀλίκης τοῦ Βάττεμπεργ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου διεδίδασκε προχθὲς τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῇ Α. Ε. τῷ ἐνταῦθα πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρη.

Κωστάκης Καραθεοδωρῆς.—Ἡ Α. Θ. Παναγιότης διηρώτησε προχθὲς καὶ αὖθις διὰ τοῦ πανοσ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τὰ κατὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἐξοχωτάτου Κωστάκη Καραθεοδωρῆ ἐφέντη, μέλους τοῦ συμβουλίου τοῦ κρίτους. Καθ' ἃ εὐαρέστως πληροφοροῦμεθα ἡ Α. Ἐξ. βαίνει ἡδὴ πρὸς ἀνάρρωσιν, ἀποσοβαθέντος παντὸς κινδύνου.

Ὁρθόδοξος ψευδεπίσκοπος.—Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 6 φύλλῳ ἡμῶν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἀποφάσει τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου κατὰ φεβρουάριον ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀπολυθεῖσαν ἐγκύκλιον

πρὸς τὰς ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησίας, δι' ἧς συνιστάτο τοῖς προϊσταμένοις καὶ ἐπιτρόποις ὅπως προσέχωσιν ἑαυτοῖς καὶ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἀπατεῶνων τινῶν κληρικῶν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τινος ψευδεπισκόπου Σεραφεῖμ, ρώσου τὸ γένος, ὅστις εἰς ὀρθοδόξους κοινότητας ἐν Ἀμερικῇ πολλὰ ἐφθασε διαπραξάμενος τὰ ψευδορθόδοξα καὶ εἰς χειροτονίας παρανόμους ἅμα ἀσεβέστατα προέβη. Περὶ τοῦ ἀπατεῶνος τούτου ἐγράφησαν τότε τὰ δέοντα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὴν ἀγιωτάτην διοικοῦσαν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ἥτις πεισθεῖσα περὶ τῶν διαπραχθέντων ψευδορθοδόξων ἁθλῶν ἀπεκκήρυξεν αὐτὸν δηλώσασα διὰ τοῦ ἐπισήμου αὐτῆς ὀργάνου, τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων» τὰ κατ' αὐτὸν καὶ ἐπικαλεσαμένη τὴν προσοχὴν τῶν ὀρθοδόξων. Ἦδη καὶ ἐπίσημος δήλωσις τοῦ ἐν Σικάγῳ ρωσικοῦ προξενείου δημοσιευομένη ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς πόλεως ταύτης κοινοποιεῖ ὅτι ὁ ψευδεπίσκοπος οὗτος Σεραφεῖμ ῥστὶν ἀπατεῶν, καλεῖται Στέφανος Οὐστουλδόλκην καὶ διετελέσε μὲν ἱερεὺς ἕως τοῦ 1882, ἀλλὰ κατόπιν ἀποβαλὼν τὸ ἱερατικὸν σχῆμα ἐγένετο λαϊκός, καὶ οὐδ' ἔχει συνεπῶς ἔκτοτε τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸν τίτλον ἢ νὰ ἐπιτελῇ καθήκοντα ἱερέως:

Ἐκκλησιαστ. Μουσική.—ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς σχολῆς τῆς ἐκκλησ. ἡμῶν μουσικῆς ὁ ἐκ τῶν ἐριτίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Γ. Χρυσὸς προσήνεγκε πέντε λίρας τουρκικᾶς. Καὶ ἡ δωρεὰ αὕτη νέον ἀποτελεῖ τεκμήριον ὅτι ὁ σκοπός, ὃν ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος καὶ ἡ Μουσικὴ Σχολὴ ἐπιδιώκουσιν, ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς δημοσίου, ἐλπίζομεν δὲ ν' ἀναγγέλλωμεν πολὺ συνεχῶς τοιαύτας ἐνδείξεις εὐνοίας παρορμώσας τοὺς ἐν τῷ Συλλόγῳ ἐργαζομένους εἰς ἀμετάπτωτον ἐξελκούμενους τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἡρετίσαντο.—Οἱ κατὰ τὸ (πρὸ μηνὸς ἀρξάμενον) σχολικὸν ἔτος τοῦτο μαθηταὶ τῆς Μουσικῆς Σχολῆς εἰσὶν 175, ὃν τὸ ἐν ἐξδομὸν ἀποτελεῖ τὴν Δ' τάξιν, τὴν τῶν τελειοφορίτων.

Ἅγιον Ὅρος.—Τῇ τετάρτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Ἅγιον Ὅρος ὁ ἐκ τῶν προϊσταμένων τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἱβήρων πανοσιολ. διάκονος κ. Σπυρίδων Ἱβηρίτης, ἐπὶ τινὲς ἐβδομάδας πρὸ ἡμῶν διαικύνει χάριν ὑποθέσεων τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς.—Οἱ διὰ τοῦ γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου «Νήσος τῆς Γαλλίας» ἀνὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν περιηγούμενοι πρὸς μελέτην τῶν ἐν αὐτῇ ἀξιο-

σπουδάζων γάλλοι λόγιοι έπεσκέψαντο καὶ τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἱερὰς μονὰς Βατοπεδίου καὶ Ἀγίου Παντελεήμονος τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι.

Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων.

Ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως.—Τῇ π. δευτέρᾳ ἐπανεκκινήθη ἐκ τῆς Ἑσπερίας ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιος, πρῶτον ἐπίτροπος τοῦ Π. Τάφου ἐνταῦθα, προῦπανθηθεὶς ὑπὸ πολλῶν φίλων.

Ἀφίκοντο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἐπισκεψάμενοι τὴν πατρίδα αὐτῶν Μάδυτον, ὁ ἱερολογ. διάκονος κ. Χριστοφόρος Δανιηλίδης, μέλος καὶ γραμματεὺς τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ ὁ ἐλλόγ. γραμματεὺς τοῦ μοναστηρίου Ἰόππης κ. Πανηγ. Γ. Βαφειάδης, εἰς ὃν, μετὰ τριετῇ εὐδόκῳ ὑπηρεσίᾳ ὑποβιβάσας παραιτήσιν, ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Δαμιανὸς ἀπένευμε τὸν σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Θεολογ. Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ.—Διωρίσθη καθηγητὴς τῆς φιλολογίας ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ ὁ κ. Γ. Μυδιᾶς.—Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ Παναγίου Τάφου ἀπελύθη ἄρτι ἡ λογοδοσία τοῦ πανοσιολογ. διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς ταύτης ἀρχιμ. κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, εἰς τεῦχος ἐ 94 σελίδων εἰς ὃν ὁδόν, ἥτις ἀφηγεῖται τὰ τῇ Σχολῇ πεπραγμένα κατὰ τὸ ληξάν ἤδη σχολικὸν ἔτος, συνάπτει δὲ κελὸν λόγον τοῦ φιλοπόνου καθηγητοῦ τῆς γαλλικῆς γλώσσης κ. Ἰωάννου Φωκυλίδου, σχετιζόμενον πρὸς τὸν κλάδον, εἰς ὃν ἀσχολεῖται, καὶ προστίθησι κατὰλογον τῶν δωρηθέντων τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς σχολῆς ἀρχαιοτήτων, βιβλίων καὶ παλαιῶν νομισμάτων ὡς καὶ χρημάτων πρὸς πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης ταύτης. Ἡ σχολὴ κατὰ τὸ ληξάν ἔτος ἐνέγραψεν 67 μαθητάς, ἐξ ὧν ἔμειναν μέχρι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους, 63, καὶ τούτων ἔλαβον τὸ πτυχίον πέντε. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἀπεφοίτησαν καὶ ἀπελύθησαν 80 σχεδὸν ἐκ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, ὧν οἱ ἡμίσεις σχεδὸν ἔμειναν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τούτων εἰσὶ σήμερον διδάσκαλοι οἱ δεκαπέντε.

Σχολεῖα κατωτέρας καὶ μέσης παιδείας.—ὑπὸ τῆς ἀγιοταφικῆς ἀδελφότητος συνετηρήθησαν κατὰ τὸ ληξάν σχολικὸν ἔτος ἐν πόλεσι καὶ κώμασι, ὑπαγομέναις ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἱεροσολύμων. 80 σχολεῖα, ἀριθμοῦντα περὶ τὰς 4500 μαθητῶν, ὧν ὑπὲρ ἀναπτύξεως ἡ πενομένη ἀγιοταφικὴ ἀδελφότης ἐξώδευσε περὶ τὰς δεκαχιλίας λίρας—

Ἡ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερὰτικὴ Σχολή, μετὰ τὸ πολὺ μαθητῶν ἀριθμοῦ, τεσσαράκοντα δωρεάν, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς, ἐκπαιδεύουσα, χορηγεῖ καὶ τροφὴν καὶ περίθαλψιν καὶ τὰς ἐνδυμασίας αὐτῶν.

Ἐκκλησίαι Ἑλλάδος.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ 25 παρελθόντος Σεπτεμβρίου τὰ μέλη τῆς ἱερᾶς Συνόδου, κατὰ τὰ νενομισμένα, ἔδωκαν τὴν διαβεβαίωσιν ἐνόρκου τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ὡς συνοδικῶν, ἐξασκήσεως, μεθ' ὃ ἔμελλον ἵνα ἄρξωνται τῶν ἐργασιῶν.

Ἀρχιερατικαὶ βιβλιοθήκαι.—Ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας, δωρηθεῖσαι εἰς τὸ δημόσιον, αἱ βιβλιοθήκαι τῶν ἀοιδίμων Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου καὶ Νεοφύτου ἐπισκόπου Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας, αἵτινες μετὰ τὴν γεννησομένην ἀπογραφὴν τῶν ἐν αὐταῖς εὑρισκομένων βιβλίων κατατεθήσονται ἐν τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ.

Ἱεροκήρυκες.—Ὑπουργικῷ διατάγματι, ἱεροκῆρυξ τῆς ἐπαρχίας Ἀρτης διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Μπένσος, ἱεροκῆρυξ δὲ τῆς ἐπισκοπῆς Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ὁ τέως ἐν Τρικινάλοις παν. κ. Σ. Παυλίδης.

Ἱερὰτικὴ Σχολή.—Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς παιδείας ἀπεφάσισε ν' ἀνασυστήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ ἱδρυθεῖσαν παρὰ τὸ Ψυχικὸν Ἱερὰτικὴν Σχολήν, ἥς ἡ οἰκοδομὴ προσφῶτος ἐπισκευασθήσεται.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ἑλληνικὴ κοινότης ἐν Λόουελ Μάσς.—Φροντίδι τοῦ πανοσ. προέστομένου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου ταύτης κοινότητος κ. Ἰωάννου Ἱερομ. Καυσοκλυδίτου, συλλεγέντα πρὸ δεκαπενθήμερας ἀπεστάλησαν ὅπου δεῖ 1000 χρυσᾶ φράγκα ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Καὶ ἐξ ἐτέρων ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ νέῃ κόσμῳ συνελέγησαν ἀρκετὰ ποσὰ ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωποῦ καὶ φιλογενοῦς ἔργου, δεικνύοντα τὸν ἀδιάσπαστον σύνδεσμον τὸν ἐνοῦντα τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς διεσπαρμένους ὀρθοδόξους ὁμογενεῖς ἡμῶν τεκμηριούμενον ἐν ἀτυχήμασι κοινοῖς καὶ δυσπραγίαις.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ἐπὶ τοῦ θεοῦ κηρύγματος
καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ.

Τὸ θεῖον κήρυγμα, ὅπερ ἦν καὶ ἔστιν ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστι» (Ἰωαν. 6, 63), κατήντησε, δυστυχῶς, σήμερον, παρ' ἡμῖν τοῦλάχιστον, ἐκπλήρωσις ψιλοῦ τύπου καθ' ὁρισμένας τοῦ ἔτους ἐποχὰς καὶ ἰδίως τὰς ἐποχὰς τῶν νηστειῶν. Βλέπει τις ἀγγελλόμενα τοὺς τε ἱεροκήρυκας καὶ τὰς ἐκκλησίας, ἐν αἷς καὶ τὰς κυριακάς, καθ' ἃς κηρυχθήσεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, πολλάκις δὲ δίδονται καὶ τὰ θέματα τὰ διαπραγματευθῆσόμενα ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος. Ἐρχονται αἱ ὁρισμέναι κυριακαὶ, οἱ ὁρισμένοι ἱεροκήρυκες καταρτίζουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τεχνέντως τὰ πνευματικὰ αὐτῶν δίκτυα καὶ ἀναβαίνουν ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος, ἵνα ρίψωσιν αὐτὰ εἰς ἄγρην καὶ ζώωσιν ἀνθρώπων κατὰ τὸ «ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσθ' ἡ ζωὴ τῶν» (Λουκ. 5, 10). Ποία δὲ ἡ ἄγρη; Δυστυχῶς οὐδεμίαν περὶ αὐτῆς δυνάμεθα νὰ δώσωμεν στατιστικὴν καὶ ἐὰν ἐρωτήσωμεν καὶ αὐτοὺς ἐτι τοὺς ἀλειτουργοὺς τοὺς ρίψαντας τὰ δίκτυα, ἀμυβιάλλω, ἂν θὰ ᾤσιν εἰς θέσιν νὰ μᾶς εἰπῶσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς αὐτῶν σαγήνης. Καὶ τοῦτο διόλου παράδοξον· διότι, ρίψαντες τὸν πνευματικὸν σπόρον ἐν τῷ ἄγρῳ, ἀπῆλθον μὴ φροντίσαντες μὴδὲ νὰ ἐρωτήσωσι κἂν, ἐὰν ὁ σπόρος ἐφύτρωσεν ἢ οὐ· ὅταν δὲ πάλιν ἐπανέλθωσι μετὰ ἓν ἔτος, πολλάκις εἰς τὸν αὐτὸν ἄγρον, πάλιν σπείρουσιν ἢ ἄλλον σπόρον ἢ πολλάκις τὸν ἴδιον, ὀλίγον καὶ ἀναμειγμένον, καὶ πάλιν ἀπέρχονται. Οὕτω δὲ ἐξακολουθεῖ ἡ σπορὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ σπόρου, τοῦλάχιστον παρ' ἡμῖν, ἀπὸ ἱκανῶν ἡδὴ ἐτῶν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα οὐδεὶς γινώσκει, ἢ μᾶλλον ἐκ τῶν καθ' ἐκάστην φυομένων ζιζανίων ἐν τῷ ἄγρῳ γίνεται καταφανές, ὅτι ὁ σπόρος ἐπνίγη ὀλοτελῶς ἐντὸς τῶν ἀκανθῶν καὶ τριβόλων ἢ ἔπεσεν ἐπὶ πετρῶν καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτόν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι δεινοὶ πολλάκις ἐκκλησιαστικοὶ ῥήτορες ἀναβαίνουν ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος· οἱ λόγοι αὐτῶν εἰσὶν ἄλατι ἡρτυμένοι εὐαγγελικῶς, ἐντέχνως καθ' ὅλα τὰ μέρη ἐπεξεργασμένοι, καὶ λέξει καὶ φράσει καλλιπεῖ ἐπανθοῦντες καὶ κατ'

οὐδὲν ὑπολειπόμενοι πολλῶν γνωστῶν ἱεροκηρύκων προγενεστέρων ἢ συγχρόνων. Καὶ ὅμως ὅλοι οὗτοι οἱ χρυσοὶ λόγοι εἰς ἀέρα πολλάκις διαλύονται καὶ ἴσως πρὸς στιγμὴν παράγουσιν ἐντύπωσιν τινα τῷ πλήθει τῶν πιστῶν καὶ δάκρυα πολλάκις ἀποσπῶσιν, ἀλλ' ἢ ἐντύπωσις εἶνε τόσον βραχεῖα, ὥστε μετὰ τὸ τέλος πολλάκις τῆς ἐκκλησίας ἢ ἐντύπωσις ἀπέπτη καὶ ὡς καπνὸς διελύθη ἢ τῶν λόγων ἡχώ. Τίνα τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης μὴ ἀνυσιμότητος παρ' ἡμῖν τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος; Πολλὰ καὶ διάφορα καθ' ἡμᾶς, ἐξ ὧν δύο τὰ κυριώτερα: 1 ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ἱεροκηρύκων, καὶ 2 ἡ μέθοδος τοῦ ἱεροκηρύττειν. Ἐν ταῖς προτεσταντικαῖς καὶ παπικαῖς ἐκκλησίαις ἐκάστη ἐνορία ἔχει τὸν ἐφημέριον αὐτῆς, ὅστις καὶ ὑποχρεοῦται νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἱερεὺς οὗτος ἐν ἀδιακόπῳ ἐπαφῇ καὶ συγχρωτισμῷ μετὰ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ εὐρισκόμενος, γινώσκων δὲ ἐκ τοῦ ἐξομολογηταρίου καὶ ἀλλαχόθεν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τῶν ποιμαινομένων, ἐννοεῖται ὅτι καὶ καταλλήλως δύναται, προκειμένου νὰ διδάξῃ, νὰ πλέξῃ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ, ἅτινα δύνανται νὰ ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰς ἀληθεῖς ἠθικὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου. Δὲν θὰ παύσῃ δὲ νὰ ἐλέγχῃ μίαν κακίαν ἐρριζωμένην ἐν τῷ ἄγρῳ τῷ ἐμπιστευθέντι αὐτῷ πρὶν ἢ ἴδῃ ὅτι ὁ σπόρος ἐποίησε καρπόν. Καὶ τοῦτο εἶνε φυσικόν· τίς δύναται κάλλιον νὰ περιποιηθῇ ἁμπελόν· ὁ ἔχων αὐτὴν ἐνώπιόν του καθ' ἐκάστην, ὁ παρόντων καὶ ἐπιβλέπων τὴν πρόοδον καὶ αὐξήσιν ἐκάστου κλήματος ἐν τῇ ἀμπελῷ μέχρις οὗ αὐξηθῇ καὶ φέρῃ καρπόν, ἢ ὁ φυτεύων ἁμπελῶνα καὶ ἐρχόμενος μόνον ἅπαξ τοῦ ἔτους πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ; Τίς ποιμὴν ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ποιμνὴν θὰ γινώσκῃ κάλλιον τὸ ποιμνίον του, ὁ καθ' ἐκάστην μετ' αὐτοῦ συζῶν καὶ γινώσκων ἐκάστου προβάτου τὰς ιδιότητας, τὰς ποικίλας ἀσθενείας, καὶ γινώσκων τὰ αὐτοῦ καὶ γινωσκόμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ καλῶν αὐτὰ κατ' ὄνομα καὶ βόσκων αὐτὰ, ἢ ὁ ἅπαξ ἢ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους εἰσερχόμενος εἰς τὴν μάνδραν, οὐ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα ἴδια, ὧν οὐ γινώσκουσι τὰ πρόβατα; Διὰ τοῦτο οἱ μὲν ἴδιοι ποιμένες οἱ γινώσκοντες τὰ ἑαυτῶν πρόβατα δύνανται καὶ νὰ δώσωσι λόγον περὶ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης ἀληθείας καταστάσεως τοῦ ποιμνίου αὐτῶν. Συχνὰ ἀναγινώσκωμεν τοιαύτας στατιστικὰς προτεσταν-

τῶν ἢ ἀγγλῶν ποιμένων, ἐξ ὧν πολλὰ δύνανται νὰ διδαχθῶσιν οἱ ἐπιμελιταὶ τῶν ψυχῶν· διότι οὐδέποτε ὁ λόγος τοῦ ἁμβωνος δύναται νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα, ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ ποιμνίου, ὡς οὐδὲν φάρμακον δύναται νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα ἄνευ τῆς ἀληθοῦς διαγνώσεως τοῦ ἀρρωστήματος τοῦ πάσχοντος. Παράδειγμα εἰς τοῦτο ἀξιόμνητον ἔχομεν τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, ὅστις ἐν Ἀντιοχείᾳ διὰ πολλῶν ἀλλεπαλλήλων ὁμιλῶν ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῆς κακῆς συνηθείας τῶν ἀνοήτων ὁρκῶν, καὶ δὲν ἔπαυσεν ὁμιλῶν πρὶν ἢ ἐβεβαιώθῃ ὅτι τὸ κακὸν ἐκεῖνο ἔπαυσε καὶ ἡ νόσος παντελῶς ἐθεραπεύθη. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις: ἔστι παρ' ἡμῖν δυνατόν τοῦτο; δύναται ἐκάστη ἐνορία νὰ ἔχῃ ἴδιον ἐφημέριον ἱεροκῆρυκα; Τὸ τοιοῦτον εἶνε μὲν δύσκολον ἐνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πάντῃ ἀνέφικτον· ἀπόδειξις δὲ, ὅτι ἐν πολλαῖς ἐκκλησίαις τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἄλλων ἰσως ἐπαρχιῶν ἐφημερεύσωσιν ἐγγαμοὶ ἱερεῖς κάτοχοι παιδείας καὶ δὴ καὶ τελειόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὡστε τὸ ζήτημα ἐνὸς εὐπαιδευτοῦ ποιμένου ἐν μιᾷ ἐνορίᾳ ὅσημέραι ἐπιλύεται κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς κελεύοντας, ὅτι ἔργον τοῦ ποιμένου εἶνε νὰ διδάξῃ τὸν λόγον, νὰ ἐλέγξῃ, νὰ ἐπιτιμήσῃ. Ὡστε ἑλλειψίς προσώπων ὑπάρχει μὲν εἰσέτι ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον ἐπαισθητή· τί δὲ τὸ μὴ ὑπάρχον ἔτι; ἢ μέθοδος καὶ ὁ τρόπος τοῦ κηρύττειν.

Παρετηρήθη καὶ ἐλέγχθη ὑπὸ πολλῶν καὶ πολλὰκις ὅτι τὸ σημερινὸν κήρυγμα παρ' ἡμῖν δὲν εἶνε σύμφωνον πρὸς τὰς σημερινὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἀκροατῶν, ὅτι ἡ κατασκευὴ λόγων κατὰ τὴν σχολαστικὴν μέθοδον τοῦ μεσαιῶνος εἰς τεχνικὰς διαιρέσεις: προοίμιον, α' μέρος, β' μέρος, ἐπίλογον, εἶνε πολὺ, εἶνε μὲν ἰσως τεχνικὴ καὶ ἐπιτετηδευμένη, ἀλλὰ τόσον δεσμεύει τὸν ἱεροκῆρυκα ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ιδεῶν του, ὥστε λαμπραὶ πολλὰκις ἰδέαι γίνονται θῦμα τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος καὶ τῆς διαιρέσεως καὶ οὕτως ὁ λόγος πάσχει ἐξ ἀτροφίας καὶ γίνεται ἰσχνὸς καὶ ἀναιμικός. ἂν ἐπιτρέπηται ἡ ἐκφρασίς. Πρῶτος ὁ Ὑπέριος κατὰ τὸν 15' αἰῶνα, καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μαρβούργου, ἐκανόνισε τὰς σχέσεις τῆς ὁμιλητικῆς πρὸς τὴν κοσμικὴν ρητορικὴν καὶ ὥρι-

σεν ὅτι σκοπὸς τῆς ὁμιλητικῆς τοῦ ἁμβωνος δὲν εἶνε κυρίως ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ λόγου ὡς ἐν τῇ ρητορικῇ τῇ κατὰ κόσμον, ἀλλὰ κυρίως ὁ σκοπὸς τῆς ὁμιλητικῆς εἶνε ἡ ὕλη τοῦ λόγου, τὸ τί πρέπει νὰ προσφέρῃ ὁ ἱεροκῆρυξ τοῖς χριστιανοῖς αὐτοῦ ἀκροαταῖς πρὸς οἰκοδομὴν καὶ θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν. Τοῦτον τὸ σκοπὸν ὡς τὸν κύριον ἀνεγνώρισαν καὶ πάντες οἱ μεταγενέστεροι καὶ δὴ ὁ ἀριστος ὁμιλητικὸς Schweizer, οὗ ἡ Ὁμιλητικὴ φέρει μέγα κύρος μέχρι σήμερον. Βεβαίως οὐδὲν ἀρνεῖται ὅτι ὁ λόγος πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ καλλιλογικὴν μορφήν ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ τὸ κύριον τοῦ λόγου πρέπει νὰ ᾔηνε ἡ πνευματικὴ τροφή, ἥτις ὡς μάννα οὐράνιον πρέπει νὰ πίπτῃ ἀφθόγως εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀκροατῶν, ἐὰν ὁ λόγος ἐπιθυμῶμεν νὰ φέρῃ καρπὸν αἰώνιον. Οἱ καλλιτεχνικοὶ λόγοι ἰσως θὰ ᾔσαν ἀρμόδιοι διὰ καλλιτεχνικῶς μεμορφωμένον ἀκροατήριον, ἢ διὰ λόγους ἐορταστικούς καὶ πανηγυρικούς, ἀλλὰ διὰ τὸν λαὸν τί χρειάζεται ἡ καλλιτεχνικὴ πολυτέλεια ἡ καταστρέφουσα πολλάκις τὴν οὐσίαν; Ὅταν τις πεινᾷ δὲν ζητεῖ καρυκεύματα καὶ φαγητὰ ἐξεζητημένως παρεσκευασμένα, ἀλλὰ καθαρὸν ἄρτον καὶ καθαρὸν ὕδωρ πρὸς κατάπausιν τῆς πείνης καὶ δίψης. Ἐν τοιαύτῃ θέσει πνευματικῆς πείνης εὐρίσκεται καὶ ὁ ἡμέτερος λαός; Θέλει ἀπλὴν καὶ οὐσιώδη πνευματικὴν τροφήν ἄνευ πομπῶδων φράσεων καὶ λέξεων, ἀλλὰ μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ ἀγάπης προσφερομένην αὐτῷ. Πολλὰκις παρετηρήθη ὅτι ἀπλοὶ καὶ ἀπαιδευτοὶ ἄνθρωποι, ὡς μόνον ὅπλον ἔχοντες τὴν πίστιν αὐτῶν καὶ τὴν πεποίθησιν εἰς τὰς ιδέας των, ἐπενήργησαν ἐπὶ τοῦ πλήθους πολὺ δραστηώτερον καὶ ἐπωφελέστερον, ἢ λόγοι ρητορικοὶ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ἐπεξεργασμένοι. Ὁ λαὸς ἡμῶν σήμερον ἔχει ἀνάγκην κατηχήσεως· ἔχει ἀνάγκην κατηχητικῶν ὁμιλῶν, αἵτινες νὰ ᾔηνε καταληπταί, διότι τὰ ἀκατάληπτα εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος. Ἀλλὰ θὰ εἴπωσιν ἰσως πολλοί: Εἶνε δυνατόν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ καταβιβασθῇ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ γίνῃ καταληπτὸς εἰς τὸν νοῦν τοῦ μηδεμίαν ἀνάπτυξιν λαβόντος χυδαίου λαοῦ; τότε πρέπει καὶ ἡ διδασκαλία νὰ ἐκχυδαίσθῃ καὶ νὰ ἐκπέσῃ τοῦ θείου αὐτῆς ὕψους, ὅπερ ἄτοπον. Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν: Οὔτε ἡ θεία διδασκαλία ἐκπίπτει τοῦ θείου αὐτῆς μεγαλείου,

οὔτε τὸ φύσει θεῖον καὶ ὑψηλὸν δύναται νὰ καταπέσῃ ἀπὸ τοῦ θείου αὐτοῦ ὕψους. Καὶ πρῶτον· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχεν ἀκροατήριον οὐχὶ σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων, ἀλλὰ τὸν λαὸν, ὡμίλει πρὸς τὸν λαὸν καὶ προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν λαὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν του. Ὁμίλει ἐπομένως οὐχὶ τὴν ὑψηλὴν γλῶσσαν τῶν λογίων καὶ πεπαιδευμένων, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ τὴν ἀπλὴν καὶ ἀπέριτον, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν Εὐαγγελίων. Καὶ ὅμως οἱ ἀπλοῖ καὶ ἀπέριτοι λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν συνεκίνουν μέχρι τῶν μυχαιτάτων τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ, τοὺς δὲ μαθητὰς αὐτοῦ, τοὺς ἐπίσης ἀγραμμάτους καὶ ἀλγεῖς, οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἐξηνάγκαζον νὰ ἀναφωνῶσι: «Πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα· ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις». Τοῦτο εἶνε ἀληθῶς τὸ μυστικὸν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ὅτι ὁποῖον δῆποτε ἐνδυμα γλώσσης καὶ ἂν ἐνδυθῇ, οἷα δῆποτε ῥάκη γλωσσικὰ καὶ ἂν φορέσῃ, πάντοτε ἀπαστράπτει τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς διότι εἶνε ῥήματα ζωῆς αἰωνίου. Ὅταν λέγωμεν ὅτι τὸ κήρυγμα πρέπει νὰ ᾔνη καταληπτὸν εἰς τὸν λαὸν, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ ἐκλαϊκεύσῃ τὰ δόγματα καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ μυστήρια· τοῦτο καὶ ἂν ἀκόμη θέλῃ δὲν εἶνε κατορθωτόν· τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶσαν κατάληψιν. Ἀλλὰ τὸ ἀκατάληπτον τοῦτο νὰ καταστήσῃ καταληπτὸν οὐχὶ διὰ τῆς ἀντιλήψεως τῆς διανοίας ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως. Ἔργον τοῦ ἱεροκήρυκος εἶνε τὰ δόγματα καὶ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως τοιοιτοτρόπως νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν, ὥστε νὰ παραγάγῃ τοὺς ποθομένους καρπούς. Ἀλλὰ, ὅπως ἐμφυτεύσῃ τὴν πίστιν πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου αὐτὸς ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ ᾔνη πιστός. Πολλάκις παρετηρήθη ὅτι λόγοι σπουδαίων ἱεροκηρύκων, μετὰ δυνάμεως ἀσυνήθους λόγου καὶ τέχνης τὰ τῆς θρησκείας διαπραγματευόμενοι, οὐδεμίαν παρήγαγον ἐντύπωσιν, διότι οἱ ἀκροαταὶ ἐγίνωσκον ὅτι ὁ λέγων δὲν ἐπίστευεν αὐτὸς εἰς τὰ λεγόμενά του. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ πρὸς ἀποτυχίαν. Ἡ πίστις τοῦ λέγοντος εἶνε ἡ ζωὴ ἡ ζωογονοῦσα τοὺς λόγους· ἀνευ ταύτης οὐδεμία ἐλπίς ἐπιτυχίας. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιμαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

(ἔπεται συνέχεια).

Ἀρχιμ. Πορφύριος Λογοθέτης

προϊστάμενος τῆς ἐν Παρίσις ἑλλην. ὀρθόδοξου ἐκκλησίας

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ἐν τῇ σημερινῇ Ἰαπωνίᾳ.

Ἐκ τινος λίαν ἐμβριθοῦς καὶ μακρᾶς πραγματείας περὶ τῆς θρησκευτικῆς καταστάσεως τῆς Ἰαπωνίας, ἀποσπelloμένης ἐκεῖθεν τῷ ἐγκρίτῳ γερμανικῷ περιοδικῷ «Χριστιανικῷ Κόσμῳ», ἀποσπῶμεν ἐν μεταφράσει τὰ ἐπόμενα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ.

«... Μέχρι τοῦ νῦν ὁ χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ ἐν τῷ νησιωτικῷ βασιλείῳ οὐχὶ ἐπαρκῆ δύναμιν δυναμένην νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ θρησκευματα τοῦ Σιντοϊσμοῦ, Βουδδισμοῦ, καὶ Κουμπουκισμοῦ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁπαδῶν καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία, ἥς τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς συνδέεται μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Φραγκίσκου Ξαβιέ, ἐλθόντος εἰς τὴν χώραν ταύτην τῷ 1540, ἀπὸ τῆς κατ' ἀρχὰς ἀκμῆς αὐτῆς, καταδιωχθεῖσα περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἐκατονταετηρίδος καὶ ἔκτοτε κατὰ τὰς δύο ἐπομένας ὁλοσχερῶς καταβλήθεισα, ἀριθμεῖ σήμερον, μετὰ τὴν ἐκ νέου, πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, δοθεῖσαν ἄδειαν, 2,0000 ψυχὰς ἐν 250 κοινότησι μετὰ 169 ἐκκλησιῶν καὶ ναϊδρίων, ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἐνὸς ἀρχιεπισκόπου καὶ τριῶν ἐπισκόπων, 90 περίπου εὐρωπαίων ἱεραποστόλων, 20 ἰθαγενῶν ἱερέων, 300 ἰθαγενῶν κατηχητῶν, 25 εὐρωπαίων ἀδελφῶν τοῦ τάγματος, καὶ 85 ἀδελφῶν τοῦ ἐλεύους· ἔχει δὲ ἐν θεολογικὸν σεμινάριον μετὰ 50 μαθητῶν, δύο ἀνωτέρας σχολὰς μετὰ 180 μαθητῶν, τρία οἰκοτροφεῖα θηλέων μετὰ 170 οἰκοτρόφων, 26 βιομηχανικὰς σχολὰς μετὰ 760 μαθητῶν, 41 ἀρρεναγωγεῖα (3000 μ.) καὶ ἐν νοσοκομείῳ διὰ τοὺς λεπρούς (70) καὶ ἑτερον διὰ τοὺς γέροντας (30) καὶ 19 ὀρφανοτροφεῖα (2100).

Ἡ ρωσικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τοῦ 1871 ὀφισταμένη, ἀριθμεῖ ἐπέκεινα τῶν 25,000 ψυχῶν ἐν 219 διαφόροις μέρεσιν, ἐν οἷς, ἐν τῇ κυριωτέρᾳ συνοικίᾳ τοῦ Τοκίου μετὰ μεγάλου καθεδρικοῦ ναοῦ, 21 ἰθαγενεῖς ἱερεῖς, 158 μὴ χειροτονηθέντας κατηχητὰς, μίαν θεολογ. σχολὴν μετὰ 20 μαθητῶν, ἐν νηπιαγωγεῖον μετὰ 50 μαθητῶν καὶ ἐν παρθεναγωγεῖον (75).

Ἡ εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία, ἥτις ἤρξατο τοῦ ἱε-

ραποστολικού αὐτῆς ἔργου ἀπὸ τῆς τῷ 1859 καὶ αὐθις δοθείσης ἀδείας τῆς κυβερνήσεως, ἀριθμεῖ 42,000 ψυχάς. Πλεῖστα οἰκήματα τῆς ἱεραποστολῆς καλύπτουσι τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ βασιλείου, τὸ Τόκιο δὲ καὶ οἱ ἐλεύθεροι λιμένες εἰσὶν αἱ κυριώτεραι συνοικίαι αὐτῶν. Ἡ ἱεραποστολή εὐρίσκεται καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐκκλησιῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς, ἅμα δὲ καὶ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἀμερικανικὴ ἱεραποστολή ἀριθμεῖ 12,000 περίπου ψυχάς, 75 ἱεραποστόλους, 60 κεχειροτονημένους καὶ 50 μὴ χειροτονηθέντας ἰθαγενεῖς βοηθοὺς, καὶ τέσσαρα οἰκοτροφεῖα θηλέων μετὰ 860 μαθητριῶν. Ἡ δὲ ἱεραποστολή «Κύνδεσμος τῶν πρεσβυτεριανῶν καὶ τῶν μεταρρυθμιστῶν» ἀριθμεῖ 12,000 ψυχάς, 146 ἱεραποστόλους, 60 κεχειροτονημένους καὶ 113 μὴ χειροτονηθέντας ἰθαγενεῖς βοηθοὺς, μίαν θεολογικὴν ἀκαδημίαν ἐν Τοκίῳ, πέντε νηπιαγωγεῖα (375 μ.) καὶ 16 οἰκοτροφεῖα θηλέων (800 μ.). Ἡ τῶν «Μεθοδιστῶν τῆς Ἐκκλησίας» ἀριθμεῖ 8000 ψυχάς, 143 ἱεραποστόλους, 115 ἰθαγενεῖς βοηθοὺς, 116 κατηχητάς, 5 θεολογ. σχολὰς (60 μ.). Ἡ τῶν «Ἐπισκοπιανῶν» 6000 ψ. 150 ἱεραποστ., 20 κεχειροτ. καὶ 125 μὴ χειροτ. ἰθαγενεῖς βοηθοὺς, 4 θεολ. σχολὰς (50 μ.), 5 οἰκοτροφεῖα ἀρρένων (170 μ.), 8 οἰκοτρ. θηλέων (270 μ.), πᾶσαι ὑπὸ τὴν διοίκησιν 4 ἁγγλῶν καὶ ἐνὸς ἀμερικανοῦ ἐπισκόπων. Ἡ τῶν «Βαπτιστῶν», 2500 ψ. 92 ἱεραποστ., 14 κεχειροτ. καὶ 68 μὴ χειροτον. ἰθαγενεῖς βοηθοὺς, 2 θεολογ. σχολὰς (20 μ.) ἐν ἀρρένων (15 μ.) καὶ 6 θηλέων (200 μ.) οἰκοτροφεῖα. Ἡ τῶν «Λουθηρανῶν» δὲ 100 ψ. 2 ἱερ. καὶ 2 ἰθαγενεῖς βοηθοὺς.

Πρὸς τούτοις ὑφίστανται καὶ πλεῖστοι ἄλλαι μικρότεραι ἐταιρεῖαι, ἐν αἷς ὁ «Γενικὸς εὐαγγελικὸς προτεσταντικὸς-ἱεραποστολικὸς Σύλλογος», οὗ ὁ κλῆρος ἐκπληροῖ συνάμα χρέη ἱερέως καὶ ἱεραποστόλου τῶν ἐν Τοκίῳ, Κιότῳ καὶ Γοκοχάμη γερμανῶν εὐαγγελικῶν.

Τὸ μέλλον τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν Ἰαπωνίᾳ, καθ' ἃ ὁ ἱεραπόστολος Πῆρυ ἐν τῷ ἄξιῳ πάσης συστάσεως πονήματι αὐτοῦ *The gist of Japan* διεξοδικῶς ποιεῖται λόγον, ἐξαρτᾶται τὸ μὲν ἐκ τῶν αὐτόθι ἐργαζομένων χριστιανικῶν δυνάμεων, τῆς αὐτόθι ὑφισταμένης χριστιανο-ιαπωνικῆς ἐκ-

κλησίας, τῶν ἱεραποστόλων, τῶν ὑπὸ τῶν ἐταιρειῶν διατιθεμένων μέσων, τῆς φιλολογίας, τῶν σχολῶν καὶ τῶν σεμιναρίων, τὸ δὲ ἐκ τῶν δυνάμεων τῶν ἀντιπαρατασσομένων πρὸς τὰς χριστιανικὰς, καὶ ἐν τέλει καὶ κυρίως ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἱκανότητος καὶ παραδοχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ἰαπωνικοῦ λαοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ ταύτην ἡ γνώμη τοῦ κ. Πῆρυ, τυγχάνοντος βαθέως γνώστου τοῦ ἰαπωνικοῦ λαοῦ, δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος, καὶ πᾶς γινώσκων πως τὸν λαὸν τῆς Ἰαπωνίας θέλει συμφωνήσῃ μετ' αὐτοῦ. Τὸ σφοδρῶς ὁλονέν ἀναπτυσσόμενον ἐθνικὸν αὐτὸ συναίσθημα τοῦ ἰαπωνοῦς κατεξάνισταται κατὰ τῆς ξένης ἀπὸ δύσεως θρησκείας, ἥτις οὐδὲν ἀπολύτως ἔχει κοινὸν πρὸς τὰς ἀρχαίας ἐθνικὰς αὐτοῦ θρησκείας. Ἡ ἑλλειψίς θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ ἠθικῆς μονιμότητος, ἡ ἐλαφρότης τῆς καρδίας, μεθ' ἧς διεπραγματεύθη μέχρι σήμερον θρησκευτικὰ πράγματα καὶ ἐβάστασε τὸ ἴδιον αὐτοῦ θρησκευμα,, καθιστῶσιν αὐτῷ τὸν χριστιανισμὸν ἀσυμπαθῆ ἕνεκα τῶν σπουδαίων ἀπαιτήσεων. Τὸ ὑλόφρον φρόνημα τῶν Ἰαπώνων δὲν χρησιμοποιεῖται διὰ πνευματικὴν θρησκείαν, οἷα ἡ χριστιανικὴ. Τὸ μέγα πρόσκομμα εἶνε ἡ πλήρης τοῦ ἰαπωνικοῦ λαοῦ ἀδιαφορία πρὸς πᾶσαν πραγματικὴν θρησκείαν, ὁ ἀθεῖσμός, ὅστις ἀνέκαθεν ἐκυρίαρχησεν αὐτοῦ. Ὁ χριστιανισμὸς ἄρα ἐν Ἰαπωνίᾳ μέλλει νὰ ἀγωνισθῇ ἀγῶνα κρατερόν.

I. B.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἱερᾶς Μ. Λαύρας

ὑπὸ
ΑΛΕΞ. ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πρὸς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἔγγραφα σπουδατὰ πρὸς ἔκδοσιν ἀποστέλλων παροισιολ. γέρον *Ἀλέξανδρος Λαυριώτης* ἀγγέλλει ἡμῖν τὴν ἀποστολὴν νέας σειρᾶς τοιούτων ἐπισήμων γραμμάτων, ὧν τέσσαρα σήμερον ἐκδίδομεν. Ἀναφέρονται ταῦτα εἰς τὰς ἡμέρας ἡμέρας τῆς ζωῆς τοῦ αἰοδίμου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Διονυσίου Γ' τοῦ Βάρδαλη, οὗ γινώσκονται νῦν, ἐξ αὐθεντικῆς μαρτυρίας ἢ τε

ἡμέρα τοῦ θανάτου καὶ αἱ πρὸ ταύτης εἰς τὴν μερίστην Λαύραν γενόμεναι δωρεαί. Προσεχῶς ἐκδοθήσονται καὶ ἕτερα γράμματα, ὧν τὰ συνεχέστερα ἀναφέρονται εἰς τοὺς πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίαν Γ' τὸν ἐν Λαύρᾳ τυχόντα τοῦ μακαρίου τέλους, καὶ Σεραφεῖμ Β' τὸν γνωστὸν προστάτην τῆς πατριαρχικῆς ἡμῶν ἀκαδημίας.

1.

Πατριάρχου Παρθενίου.

Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι οἱ ὑποκείμενοι τῇ ἀγιωτάτῃ μητροπόλει Θεσσαλονίκης, καὶ ἐντιμότατοι κληρικοί τῆς αὐτῆς μητροπόλεως, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, μετὰ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ χωρίων· εὐγενέστατοι ἄρχοντες καὶ λοιποὶ εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά κ.τ.λ.

Καλῶς ἐγνώτε ὅτι προλαβόντως ἐγράψαμεν καὶ ἐδηλοποιήσαμεν ὑμῖν τὰ περὶ τῆς εἰρήνης τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου πρ. Κωνσταντινουπόλεως κυροῦ Διονυσίου ὅπως διατιθήσωνται τὰ κατ' αὐτόν, καὶ συνοδικαῖς περιστάσεσι καὶ κοιναῖς ἀκριβολογίαις τῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων, τιμιωτάτων κληρικῶν, καὶ εὐγενεστάτων ἀρχόντων, ἔδοξεν εὐλογοφανῆς δοθῆναι τὴν αὐτὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης μετὰ τῶν ὑποκειμένων ταύτῃ ἐπισκοπῶν πρὸς τὴν Α. Παναγιότητα, λόγῳ προεδρείας, προπαραιτησαμένου ταύτης τοῦ ἀρχιερέως ὑμῶν κύρ Ἰωακείμ, ἐθελουσίως καὶ αὐτοπροαιρέτως χωρὶς τινὸς βίας καὶ καταναγκάσεως, καὶ μεταθεθέντος γνησίως εἰς τὸν θρόνον τῆς μητροπόλεως Ρόδου, εἰς τὸ ἔχειν αὐτὴν ἡ Α. Παναγιότης ἐφ' ὅρῳ ζωῆς αὐτοῦ πρὸς ἀνάπαυσιν εὐάρεστον καὶ ζωάρκειαν αὐτοῦ, παραιτήσιν οἰκιοθελῆ παρασχόντος τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, καὶ πρὸς ἀπράγμονα βιοτὴν ἐπικλίνοντος, καὶ ζητήσαντος τὴν αὐτὴν ἐπαρχίαν εἰς ἰδίαν ἀνάπαυσιν, πολλῶν δικαιολογιῶν ἕνεκα καὶ αἰτιῶν εὐπροσώπων, παριστωσῶν χρειώδη ταύτην, καὶ πῶς ἀναγκάσαν εἰς ζωάρκειαν τῆς Α. Παναγιότητος· ἐφ' ᾧ καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν σὺν πάσῃ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ κατενεύσαμεν καὶ οὐκ ἀπηξιώσαμεν τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ἀλλὰ κοινῇ συναρρεσκειᾷ καὶ γνωμοδοτήσει, χωρὶς ἀντιλογίας, ἐδόθη ἡ αὐτὴ ἀγιωτάτη μητρόπολις μετὰ τῶν ὑποκειμένων ταύτῃ ἐπισκοπῶν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ζωάρκειαν τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου πρ. Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Διονυσίου, τοῦ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ καὶ περιποθήτου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν με-

τριότητος, διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὴν φιλήσυχον καὶ φιλειρηναίαν γνώμην τῆς Α. Παναγιότητος, ὅστις ἔρχεται τὰ νῦν σὺν Θεῷ ἐπαπολαῦσαι ὑμῶν, καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ἐπαρχίας μετὰ πάντων τῶν προσόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ ἀφιερωμάτων, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, καὶ ἐπιστατεῖν αὐτὴν καὶ διοικεῖν καὶ διακυβεῖν καὶ πρὸς σωτηρίους διεξάγειν νομὰς τὸ λογικὸν αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, ταῖς ἱεραρχικαῖς καὶ ἀποστολικαῖς αὐτοῦ οἰκονομίαις καὶ δικαιήσεσιν, εὐλογεῖν τε καὶ ἀγιάζειν τοὺς χριστιανούς, καὶ παραινεῖν καὶ ἐπιστηρίξειν εἰς τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον, καὶ φροντίζειν περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, καὶ πάντα ἐπιτελεῖν τὰ τῆς ἱεραρχίας ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ κατὰ τὸν τῆς προεδρείας λόγον· καὶ ἔχειν αὐτὴν ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπαστως καὶ ἀδιασείστως ἐφ' ὅρῳ ζωῆς αὐτοῦ, παρέχων κατ' ἔτος τῇ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίᾳ τὴν ἦν συνεφώνησε μερικὴν ἀποκοπὴν καὶ τὸ ἐτήσιον βασιλικὸν χαράτζιον, καὶ καρπούμενος καὶ νεμόμενος πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, κανονικά, συνοικέσια, ἐμβατοίκια, πανηγύρεις, ζητίας, καὶ εἴτι ἄλλο σύννηθες τῷ τόπῳ, πρὸς κυβέρνησιν καὶ ζωάρκειαν τῆς Α. Παναγιότητος. Διὰ τοῦτο γράφομεν καὶ ἐντελλόμεθα ὑμῖν συνοδικῶς, γνώμῃ καὶ τῶν παρευρεθέντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων (κ.λ.π.) ἵνα ἀποδεξάμενοι τὴν Α. Παναγιότητα μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης καὶ δεξιώσεως, γινώσκῃτε αὐτὸν κυριάρχην τῆς αὐτῆς μητροπόλεως μετὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ ἐπισκοπῶν, καὶ προστάτην καὶ δεσπότην καὶ ποιμένα ὑμῶν καὶ ἱεράρχην, καὶ πείθησθε καὶ ὑποτάσσησθε καὶ ὑπέκχητε τῇ Α. Παναγιότητι κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, διὰ τε τὴν ὑπερέχουσαν ἀξίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐνάρετον διακόσμησιν, καὶ τὴν δεσποτείαν τῆς περὶ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἱεραρχίας αὐτοῦ· καὶ παρέχῃτε αὐτῷ πάντα τὰ διαληφθέντα εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα μετὰ πάσης ὑποταγῆς καὶ εὐπειθείας καὶ εὐλαβείας, μηδενὸς τολμήσαντος ἐναντίου φανῆναι λόγῳ ἢ ἔργῳ, ἐν βάρει ἀργίας ἀσυγγνώστου καὶ ἀλύτου ἀφορισμοῦ καὶ αἰωνίου τοῦ ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος. Οὕτω γενέσθω καὶ μὴ ἄλλως ἐξ ἀποφάσεως. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη ὑμῖν.

Ἐν ἔτει αχχξς'.

(πατριαρχ. χειρὶ) Ἐν μηνὶ ἀπριλίῳ ἰνδικτιῶνος Δ. Ἡρακλείας Ματθαίος*. Κυζίκου Μητροφάνης. Χαλκηδόνος Γαβριήλ. Περναξίας Θεοφάνης. Ρόδου Ἰωακείμ. Ἀθηνῶν Ἀνθιμος. Σερρών Κυρίλλος. Νέων Πατρῶν Γερμανός.

* μάλλον Μεθόδιος. Σ. Ἐκ. Ἀλ.

2.

Ἰακώβου πατριάρχου.

Τὸ τῶν ἱερῶν ἀναθημάτων ἀμετακίνητον ὑπὲρ τι ἄλλο τῶν ἐν τῷ βίῳ δῆπουθεν ἔχει τὸ αὐτοσύστατον· τὰ γὰρ ἐξ ἀνθρωπίνης ἐξουσίας ἀναχωρήσαντα, καὶ εἰς θεῖαν κυριαρχίαν μεταχωρήσαντα, Θεὸν ἔχουσι ταῦτα προεμπειδούντα καὶ θεσπεσίως ἐπικρατύνοντα. Διὸ καὶ θεῖοι νόμοι καὶ ἱεροὶ κανόνες, ὡς ἀπὸ θείας νεύσεως ἀπηχούμενοι, τοῖς ἀπαξ ἀνατεθείσι Θεῷ ἰσχυρὰν ἐπομένως ἀπονέμουσι τὴν κραταίωσιν, μένειν ἀσάλευτα τοῦ λοιποῦ δηλαδὴ τὰ τοιαῦτα ἢ ἀνοπισθόρμητα θεσπίζοντες, ὡς μηκέτι δυνάμενα τὰ κτήματα λογισθέντα Θεοῦ τῇ τῶν ἀνθρώπων χρήσει ἢ ἐξουσίᾳ δουλεύειν, δεινοῖς ἐπιτιμίοις καθυποβάλλοντες τοὺς τετολμηκότας ἀψοθᾶν ποτε τῶν ἀψύστων καὶ μετακινεῖν τὰ ἀκίνητα. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ τανῦν ὁ παναγιώτατος πατριάρχης πρ. Κ)λεως κύρ Διονύσιος ὁ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν ταπεινότητος οὐ μικρὰς θεραπείας καὶ ἐπιμελείας ἀξιούμενος, περιποιήσεώς τε καὶ δεξιόσεως ὑπὸ τῶν συνασκουμένων πατέρων ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῆς Λαύρας κατὰ τὸ ἀγιώνυμον Ὅρος ἁπὸ τοῦ παναγιότητος αὐτοῦ προεῖλετο κατὰσκηῶσαι, φιλησυχίας, ἡρεμίας τε καὶ ἀπραγμοσύνης ἐφέσει, τὸν εἰρηνικὸν μεταδιδῶκα βίον καὶ μὴ ἔχων πλεονί τι φιλοτιμίᾳ τὰς ἀντιδόσεις ἀμείψασθαι, ἀφιέρωσεν ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ μοναστηρίῳ τῆς Λαύρας ἅπαντα τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ἄμφοι, τὴν ἀρχιερατικὴν δηλαδὴ καὶ πατριαρχικὴν ἐνδυμασίαν ἐπὶ τῷ εὐρίσκεισθαι ταῦτα μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ μοναστηρίῳ ἀφιερῶματα καὶ κτήματα αὐτοῦ ἀναφίρετα, ἐξουσιαζόμενα ὑπὸ τοῦ μοναστηρίου ὡς καὶ τὰ ἐπίλοιπα μοναστηριακά αὐτοῦ σκεύη καὶ κτήματα εἰς χρήσιν μὲν τοῦ μοναστηρίου, μνημόσυνον δὲ διηνεκές τῆς αὐτοῦ παναγιότητος· ἦν περ ἀφιέρωσιν ἡξίωσε βεβαιωθῆναι καὶ διὰ πατριαρχικοῦ συνοδικοῦ γράμματος. Τούτου χάριν, ὡς εὐλογον τὴν ἡξίωσιν καὶ θεοσεβεῖας ἐχομένην προσηνῶς ἀποδεχόμενοι καὶ κατὰ χρέος τοῖς θεοῖς ἐπακολουθοῦντες ἐντάλμασι, γράφομεν καὶ ἀποφινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων... ἵνα ἡ μὲν ἀφιέρωσις, αὕτη τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου κύρ Διονυσίου ἔχη τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχὺν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἀμετατρέπτως καὶ ἀμεταποιήτως, τὰ δὲ ἀφιερωθέντα παρὰ τῆς Α. παναγιότητος ὡς εἴρηται ἀρχιερατικὰ καὶ πατριαρχικὰ ἄμφοι τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἐνδυμασίας ἐν τῷ εἰρημένῳ μοναστηρίῳ τῆς ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρεὶ μεγάλῃς Λαύρας διακρίνωσιν ἐν αὐτῷ

τῷ μοναστηρίῳ κείμενα διὰ παντός καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ ἀμετακίνητα, καὶ ἀμετάτρεπτα, καὶ ἀμετάθετα, καὶ ἀναφίρετα, καὶ ἀναπόσπαστα, ἐξουσιαζόμενα καὶ κυριεύόμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, ὡς γνήσιζ αὐτοῦ κειμήλια καὶ μοναστηριακά κτήματα, κατ' οὐδένα τρόπον δυνάμενα μετακινήθηναι καὶ μεταχωρῆσαι τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου τὸ σύνολον. Ὅποιοι δ' ἂν ὀψέποτε πλεονέκτιδα χεῖρα κατ' αὐτῶν κινήσιν θελήσωσιν ἢ διανοηθῶσι ἀποσπᾶσαι τὰ ἀρχιερατικὰ τεύχη τῆς ἐξουσίας τῆς Λαύρας, ὁποῖου βαθμοῦ τύχωσιν εἶναι καὶ ὁποῖας τάξεως (κλπ.) καὶ ταῖς πατριαρχικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀρχαῖς ὑπεύθυνοι. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν ἐπεδόθη τῷ ἱερῷ αὐτῷ μοναστηρίῳ τὸ παρὸν πατριαρχικὸν βεβαιωτήριον γράμμα.

Ἀρχαί. Ἐν μηνὶ ὁκτωβρίῳ ἰνδικτιῶνος Ε'.

Κωνσταντιναπόλεως κλπ.

Νικομηδείας Μελέτιος. Χαλκηδόνος Ἱερεμίας. Ἀδριανουπόλεως Νεόφυτος. Προύσης Καλλίνικος. Αἰνίου Γεδεών. Λητίτζης Ἀθανάσιος.

Ἐκ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Λαύρας

«Δεῖ εἰδέναι ὅτι εἰς τὸ Ἀρχαῖ ἔτος, ἐν μηνὶ αὐγούστῳ καὶ ἀνεπαύθη ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Κ)λεως κύρ Διονύσιος καὶ πνευματικὸς ἡμῶν πατήρ, κατὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν συνάξεως καὶ τὴν αὐτοῦ διαθήκην, ὀφειλομένην ὡς οὐ ἴσταται ἡ ἡμετέρα μονὴ Λαύρα νὰ ποιῶμεν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ κατ' ἔτος ὡς καὶ τῶν μακαρίων κτιτόρων ἐν τῇ καὶ τοῦ αὐγούστου μηνός, εὐχάζοντες ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν, ἣν ἀφιέρωσεν ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν μονῇ, καὶ θέτοντες αὐτὴν ἐπάνω τοῦ ἀναλογίου καὶ οὕτω νὰ ψάλληται τὸ μνημόσυνον. Τούτου ἕνεκα ἐτυπώθη ἐν τῷ παρόντι Τυπικῷ εἰς ἐνθύμησιν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μεταγενεστέρων».

3.

Διονυσίου (Δ') πατριάρχου.

Ἐπειδὴ ὁ παναγιώτατος πατριάρχης πρῶην Κωνσταντινουπόλεως κύρ Διονύσιος, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἀνήγγειλεν ἡμῖν δι' οἰκιοχείρων αὐτοῦ γραμμάτων ὅτι διατρεχόμενος τὰ κατ' αὐτὸν κατ' ἰδίαν θέλησιν καὶ προκρίσειν ἀφῆκε μὲν καὶ μέρος τῆς φιλοτιμίας λόγῳ λεγάτου πρὸς τὰ παιδία τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, βούλεται δὲ περὶ τούτου ἀρκεῖσθαι τὰ παιδία τῷ δοθέντι αὐτοῖς, καὶ μὴ διανοχλεῖν περσιτέρῳ μήτε ἐπηρεάζειν τοὺς πατέρας τῆς ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρεὶ μὲν τῆς τῆς Λαύρας, ὅπου ἡ παναγιότης αὐτοῦ πρὸ κειροῦ ἡσυχάζειν ἡρετίσατο, καὶ ὧν ἀφορισμούς τε καὶ ἀρχὰς ἐπιγράφει, ἐὰν ἀθετήσωσι δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτοῦ διαταχθέντα, εἴτε τὰ παιδία τεύχη, εἴτε ἄλλο πρόσω-

πον τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἡ καὶ τῆς τῶν λαϊκῶν τάξεως, ἐφ' οἷς καὶ προσεπεζήτησε κατασφαισθῆναι ταῦτα καὶ διὰ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ γράμματος. Τούτου χάριν κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων (κλπ.) ἵνα πάντα ὅσα διετάξατο ὁ αὐτὸς παναγιώτατος πατριάρχης κύρ Διονύσιος περὶ τῆς ἐκείνου περιουσίας ἔχωσι τὸ κύρος, κατὰ τὴν γραφὴν καὶ παρχγγελίαν αὐτοῦ, ἀμετάθετον διαμένοντα· ὡσαύτως καὶ τὰ παιδίδια τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μένωσιν ἀρκούμενα τῷ ὅσον ἐδόθη αὐτοῖς, λεγάτου λόγῳ, παρὰ τῆς Α. Παναγιότητος ἐξ ἀποφάσεως· καὶ μὴ περιπλέον ἀκαιορολογεῖν ἐπιχειρῶσιν, ὡς οὐδὲν ἔχοντα δίκαιον· ἂν δὲ παρχκούσωσιν εἴτε αὐτὰ τὰ παιδίδια, εἴτε ἄλλο πρόσωπον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἢ λαϊκῶν, καὶ κινήσωσιν ἀντιλογίαν τινὰ καὶ ἀντίστασιν ἐν πλεονεξίᾳ καὶ ἐνοχλήσωσι τοῖς πατρῷσι τῆς αὐτῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Μ. Λαύρας, ἔτερη παρὰ τὰ δικτεταγμένα ὑπὸ τῆς Α. Παναγιότητος λέγοντες καὶ πράττοντες, παρχβαίνοντες καὶ ἀθετοῦντες τὰ δικταχθέντα βουλῇ καὶ προαιρέσει τῆς Α. Παναγιότητος, ἀφορισμένοι εἴησαν (κ.τ.λ.) καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μὴ ἐκκλησιαζόμενοι ἢ μετὰ θάνατον ταφῆς ἀξιωησόμενοι, ἐν βάρει ἀργίας καὶ ἀφορισμοῦ, ἕως οὗ παυσάμενοι πάσης ἀντιλογίας καὶ ἐνοχλήσεως τῶν πατέρων τύχῳσι συγχωρήσεως.

Ἐν μηνὶ δεκεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος Ι.

Ἡρχκλείας Βαρθολομαῖος — Κυζίκου Κύριλλος — Νικομηδείας Μελέτιος — Νικαίας Σωφρόνιος — Χαλκηδόνος Ἱερεμίας — Προύσσης Καλλίνικος — Ρόδου Παρθένιος — Σηλυβρίας Ἀρσένιος — Κρήτης Κωνστάντιος.

(Σημ.) Τὸ ἀνωτέρω πατριαρχικὸν ἔγγραφο ἐστὶν ἀχρονολόγητον. Ὁ Πατριάρχης Διονύσιος Δ' ἐπατριαρχευσεν τετράκις· ἐκ τῆς δεκάτης ἰνδικτιῶνος εἰκάζεται ὅτι ἐξεδόθη τῷ 1686, ἐπὶ τῆς τετάρτης πατριαρχείας αὐτοῦ.

4.

Πατριάρχου Καλλινίκου.

Ὅσιώτατε καθηγούμενε τῆς ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρειᾶς καὶ σεβασμίας βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τῆς Λαύρας ἐν ἱερομονάχοις κύρ Παρθένιε κλπ.

Τὸ γράμμα σας ἐλάβομεν, τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα καλῶς ἔγνωμεν, εἰς τὸ ὅποιον μᾶς σημειώνατε ὅτι ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ παναγιώτατος πατριάρχης γέρων κύρ Διονύσιος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς· ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπάσῃ ἐν κόλποις Ἀβραάμ καὶ νὰ

τὸν κατατάξῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων διατρίβοι τεύθῃ ὡς θεόφοβος καὶ θεοσεβὴς πατριάρχης ὅπου ἦτο. Ὅθεν ἡ διαθήκη τοῦ ἁγίου τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύν, καὶ ὅστις βουληθῇ νὰ τὴν παρασαλεύσῃ καὶ νὰ τὴν ἀνατρέψῃ θέλει ἔχει εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐκείνας τὰς ἀράς καὶ τὰ ἐπιτίμια καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς ὅπου ἔγραψεν ἐκεῖνος ὁ μακαρίτης. Αὐτοῦ στέλλομεν καὶ ἐν συγχωροχάρτι διὰ τὸν μακαρίτην ἐκείνον· γράφομεν δὲ καὶ τῷ Ἱερισσοῦ νὰ τὸ διαβάσῃ εἰς τὸν τάφον του, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γένῃ εὐπρόσδεκτος ἢ ἐν τῷ συγχωρητικῷ γράμματι προσευχῇ ἡμῶν. Διὰ τὴν πατριαρχικὴν ζητίαν τοῦ Ἱερισσοῦ μὴ ἡξεύροντες πῶς ἀνεπαύθη ὁ μακαρίτης ὁ γέροντας ἐστείλαμεν τὴν ἀπόδειξιν τὴν πατριαρχικὴν νὰ παραλάβῃ τὴν ζητίαν, καθὼς τὴν ἔπερνε πάντοτε· πλὴν τῶρα ἅς ᾔηται ἡ ἀπόδειξις ἐκείνη πεπαυμένη καὶ ἐσχολασμένη. Οὕτω γενέσθω ἐξ ἀποφάσεως.

αχυσ', ὁκτωμβρίῳ ιδ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως εὐχέτης ὑμῶν.

Ὁ τάφος, καὶ ἄνωθεν ἡ προσωπογραφία αὐτοῦ, σώζονται ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς ἱερᾶς μονῆς μεγίστης Λαύρας, ἢ δὲ κάρτα αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν καὶ ἀρχιερέων σώζονται ἐν τῷ τοῦ καθολικοῦ παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Πρό τινος καιροῦ ἀπεστάλη τῇ συντάξει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» παρὰ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Πέτρας κ. Τίτου Ζωγραφίδου, βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Ἠθικαὶ Ὁμιλίας». Καίτοι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐνεκρίθη παρὰ τῆς ἐπαρχιακῆς διοικήσεως ἁγίας συνόδου τῆς Κρήτης, ἐν τούτοις καθῆκον δημοσιογραφικὸν ἐπιτελοῦντες ἐπάναγκες θεωροῦμεν, ὅπως ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγας λέξεις οὐχὶ χάριν τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Πέτρας, ὅστις, καθ' ἃ ὁ ἴδιος ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ λέγει λίαν μετριοφρονῶν, δὲν ἐπεθύμησε τίτλον συγγραφῆς, ἀλλὰ χάριν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ὅπερ, ὡς μὴ ὠφέλε, στερεῖται θρησκευτικῶν ἀναγνώσεων.

Αἱ «Ἠθικαὶ Ὁμιλίας» τοῦ θεοφιλεστ. ἐπισκόπου Πέτρας, γεγραμμέναι ἐν γλώσσῃ εὐλήπτῳ,

καθαρά καὶ ρεούσῃ, εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι τῶν πολλῶν καὶ συνεχῶν ρητορικῶν σχημάτων καὶ γραφικῶν χωρίων, σπανίως μόνον καὶ ἐν ἀνάγκῃ χρησιμοποιοῦσαι ἀγιογραφικόν τι ρητὸν καὶ τοῦτο ἐν παραφράσει· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου συγγράμματος διήκει σχέδιον ὠρισμένον ἐμφαίνον τὴν ἐνότητα τοῦ συγγράμματος. ἑκάστη δὲ τῶν εἰς ὅλας τὰς Κυριακὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀναγινωσκομένων εὐαγγελικῶν περικοπῶν διαιρεῖται εἰς εὐληπτον αὐτῆς ἀνάπτυξιν, θέσιν προλόγου ἐπέχουσιν, καὶ δύο ἢ τρεῖς συντόμους καὶ εὐλήπτως ἀναπτυσσομένας διδασκαλίας—σῶμα τοῦ λόγου—καὶ εἰς ἐπίλογον, ἐν ᾧ ὁ ἀναγνώστης προτρέπεται εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς ἡμέρας περιεχομένων ἠθικῶν συμπερασμάτων.

Συγχαίροντες τῷ θεοφ. ἐπισκόπῳ Πέτρῳ τόσον διὰ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἀγνὸν πόθον, ἐξ οὗ ὁρμώμενος προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν «Ἠθικῶν αὐτοῦ ὁμιλιῶν», ὅσῳ καὶ διὰ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀπεριττον τῆς φράσεως, προτρεπόμεθα πάντα εὐλαβῇ φιλαναγνώστην εἰς τὴν πρόσκτησιν τοῦ βιβλίου τούτου, κάλλιστα ἀναπληροῦντος τὴν ἐλλειψιν τοῦ ἐπ' ἐκκλησίας κηρύγματος, καὶ εὐχόμεθα ἵνα καὶ ἄλλοι μιμηθῶσι τὸν συγγραφέα τῶν «Ἠθικῶν Ὀμιλιῶν».

Π. Κ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐν τινι ἐγγωρίῳ ὁμογλώσσῳ φύλλῳ πρό τινων ἡμερῶν ἀνεγράφετο ἡ εἰδῆσις, ὅτι ἡ Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ λαβοῦσα ἐσχάτως ὑπ' ὄψιν αἰτησὶν βιβλιοπωλῶν τινων ἐπετίμησε δῆθεν τὸν Γυμνασιάρχην τοῦ ἐν Πέραν Ζωγραφείου Γυμνασίου, κ. Α. Ζαμαρίαν. Ἡ εἰδῆσις αὕτη εἶναι ὅλως ψευδὴς καὶ ἀνυπόστατος. Τὸ γεγονὸς ἔχει ὡς ἑξῆς: Τῶν βιβλιοπωλῶν τινες ἐπέδωκαν τῶντι εἰς τὴν Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴν Ἐπιτροπὴν ἐγγραφοῦν, δι' οὗ ἐξέφραζον παράπονα κατὰ τοῦ εἰρημένου Γυμνασιάρχου, ὅτι δῆθεν οὗτος ὑπεχρέου τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ ἀγοράζωσι βιβλία ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέντα, μίῃ ὅμως ἐκδοθέντα καὶ μὴ ἀναγραφόμενα ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐγκριμένων βιβλίων. Ἡ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ

ἐκ καθήκοντος λαβοῦσα τὸ ἐγγραφοῦν τοῦτο ὑπ' ὄψιν ἀνεκοίνωσε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τῷ εἰρημένῳ Γυμνασιάρχῃ καὶ ἐπέστησεν ἀπλῶς ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τοῦτο καὶ μόνον καὶ οὐδὲν πλέον. Ὅτι δὲ ἡ εἰδῆσις ἐκείνη εἶναι ὅλως ψευδὴς θὰ κατανοήσῃ ἕκαστος μανθάνων, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ἐκπαιδευτικὴν Ἐπιτροπὴν τὸ τῶν βιβλιοπωλῶν ἐγγραφοῦν, δὲν εἶχον εἰσέτι καθυποβληθῇ εἰς αὐτὴν οὔτε τὸ Πρόγραμμα οὔτε τὸ Ὁρολόγιον τοῦ Ζωγραφείου Γυμνασίου· ἐπομένως ἡ Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτιμῇ πρᾶξιν μὴ λαβοῦσαν χώραν. Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς

† Ἀντώνιος Μάγκος.

Φιλόστοργον καὶ πεφιλημένον τῆς Ἐκκλησίας τέκνον, χρηστὸς, ἐνάρετος καὶ φιλόανθρωπος πολίτης, ὁ γνωριμώτατος ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἐμπορίου ἀείμνηστος **Ἀντώνιος Μάγκος** μετέστη τῶν τῆδε τῇ 14 παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐν Βιέννῃ, ἔνθα πρό τινος εἶχε μεταβῇ πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρός καταλαβὼν αὐτὸν ἐν τῇ ἀκμῇ σχεδὸν τῆς ἡλικίας ἐλύπησε σφόδρα τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν, ἣν διὰ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ μορφώσεως διὰ τῶν πολλῶν ἠθικῶν προσόντων καὶ τῆς ἐμφύτου εὐφυΐας καὶ θερμουργίας πολλαχῶς εὐηργέτησε.

Ὁ νεκρὸς μετακομισθεὶς ἐνταῦθα ἐκνεύθη τῇ π. τετάρτῃ μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς ἐπιλέκτου κόσμου, τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ψαλείσης ἐν τῷ Πέραν ἱερῷ ναῷ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης τιμῶσα τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Καλλινίκου τὸ μὲν ἐξεπροσωπήθη κατὰ τὴν κηδεῖαν, τὸ δὲ διεβίβασε τῇ ἀπορφανισθείσῃ οἰκογενείᾳ τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίου Ἀντωνίου.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Συνόδου ὑπομνήσκει τοὺς ἀγ. ἀρχιερεῖς τοὺς ὀφειλόντας εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἱ. Συνόδου λόγῳ ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφημάτων, πρὸς οὓς ἐστάλησαν ἤδη ἐπιστολαὶ τοῦ Γραφείου περὶ τούτου, τὴν ἀνάγκην τῆς ἐγκαίρου ἀποστολῆς τῶν ὀφειλομένων, ἅτε δὴ ἐπειγούσης τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν σχετικῶν λογαριασμῶν.

Τῇ 18 7^{ης} ἰουλίου 1903.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἡ Πρασκευὴ Ἡλ'α, ἐκ τῆς νήσου Ἰμβρου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπὴκος ὀθωμανῇ, ἐν Κωνσταντινουπόλει τέως τὴν ὑπηρεσίαν ἐπαγγελλομένη ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαικῆ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐκυτῆς μνηστῆρος Σπυρίδωνος Ζαφειρίδου, χριστιανοῦ ὀρθόδοξου, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ, κούρεως τὸ ἐπάγγελμα καὶ κατοικοῦ Ἰψωμαθίων, ἐπὶ λύσει μνηστείας. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ λύσεως μνηστείας θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 ἰουλίου 1903

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3507 καὶ χρονολογ. 17 μαΐου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἑλένης Μιχαήλ, τὸ γένος Εὐαγγέλου Θέμελη, κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιχαήλ Κωνσταντίνου Μάρκου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν ἐν τοῖς διαδίκαις ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Μιχαήλ Κ. Μάρκου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια (ἀριθ. 300), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

2

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμύδιος Δ. Χαμουδούπουλος (δ. ν.)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Ἡλίας Μ. Δεκούλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκος ἑλλήν, καὶ ἱετὴς τὸ ἐπάγγελμα, ὁμώμενος ἐκ Πελοποννήσου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην τετάρτην, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως καὶ ὥραν 8 τοῦρ-κιστὶ, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν λιμένι τῆς νήσου Θάσου προσωρινῶς ἐδρεύοντος Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Μαρωνείας, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀθηνᾶς Θεοδώρου, κατοικοῦ Κακκηράχης τῆς νήσου Θάσου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Λιμένι Θάσου τῇ 21 ἀυγούστου 1903.

Ὁ πρόεδρος

2

† ὁ Μαρωνείας ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Ἱεροδ. Νικόδημος Γ. Παπανικολάου

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἀπέστειλαν ἄχρι τοῦδε τὴν τοῦ ἔτους τούτου συνδρομὴν, ἵνα πράξωσι τοῦτο ἀνυπερθέτως· ὁμοίως δὲ παρακαλοῦνται καὶ οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς προηγουμένων ἐτῶν ἵνα συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς προαποσταλείσας αὐτοῖς ὑπομνήσεις.

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ